

ikke an at fortolke Lovene efter mere eller mindre flette Overfættelser; det, det kommer an paa ved den Slags Overenskomster, er den originale Text. Og hvorledes har man nu overjat „de rette Vedkommende“? Texten i Originalsproget lyder saaledes: „Les administrations cessent d'être responsables des valeurs déclarées contenues dans les lettres, dont les ayants-droit ont donné reçu et pris livraison“. Der staar altsaa disse Ord: „les ayants-droit“, og de forekomme mig at være ganske overordentlig tydelige; det kan ikke bethyde Andet end „dem, der have en virkelig Ret til at modtage Brevene“ og ikke Andre. Disse Ord ere brugte med velberaad Hu, thi hvis man alene vilde have sagt: Adressaterne — les destinataires — vilde det ikke have været aldeles tilstrækkeligt, ikke saa omfattende som „les ayants-droit“. „Les ayants-droit“ omfatter nemlig ikke blot Adressaterne, men ogsaa dem, som, hvis Adressaterne ere borte, paa disses Vegne ere bemyndigede til at modtage Breve, og omfatter ogsaa dem, som i Tilfælde af Adressatens Død ere berettigede til at modtage Brevene efter ham, altsaa Arvingerne, og omfatter endelig ogsaa dem, som i Tilfælde af, at Adressaten har opgivet sit Bo, bestyrer dette Bo — alle disse maa kunne komme ind under denne Benævnelse. Det er altsaa klart, forekommer det mig, at Ansvaret ogsaa for det affsendende Postkontor vedvarer, indtil man har faaet Underretning fra den, som er berettiget til at modtage Brevet, at han har modtaget det. Der er Noget, som ikke var mig ganske klart i en Del af den ærede Inderrigsministers Foredrag forrige Gang. Han yttrede sig nemlig saaledes: „... da Regjeringen ikke har benyttet den givne Afgang til selv at give Regler for Postforsendelser til Udlandet, er det magtpaaliggende, at den ikke misforstaas“ osv. Jeg veed ikke ganske, i hvilken Retning den ærede Minister her sigtede; jeg kan tænke mig i tvende. Jeg kan først tænke mig Muligheden af, at han sigter til Konventionens Art. 1, 2det Stykke, hvori der staar: „Hvert enkelt Postvæsen har Ret til for sit Vedkommende at fastsætte et Maximum, som i intet Tilfælde maa være under 5,000 Franks pr. Brev, og man er kommen overens om, at de forskjellige Postbestyrelser, som deltage i Befordringen, ikke ere bundne udover det Maximum, som de hver for sig have

fastsat“. Jeg veed ikke, om det danske Postvæsen har benyttet sig af denne Ret til at bestemme, hvor stort et Beløb det vil løbe Risiko for. Jeg siger, jeg veed det ikke. Skulde det ikke være Tilfældet, vilde det rigtignok være ganske jaerdeles at anbefale, at en saadan Bestemmelse blev truffet; thi uden den er det givet, at det danske Postvæsen kan komme til at løbe en ganske mærkelig stor Risiko med Hensyn til Tab, som det kan komme til at bære ganske alene. Det er jo nemlig, som de Herrer have hørt, overladt hvert enkelt Land at bestemme det Maximum, det vil løbe Risiko for. Jeg sætter nu, at man her har bestemt sig til at løbe Risiko for 100,000 Frcs., at Tyskland har f. Ex. sat 50,000, Belgien 25,000 Frcs. o. s. v. Du modtager det danske Postvæsen til Forsendelse et Brev, som indeholder Værdier for 100,000 Frcs., og afgiver derfor Røttering og modtager Forsikringspræmie for dette Beløb, indtil Brevet er kommet til sit Bestemmelsessted, lad os sige Paris. Hvis dette Brev nu f. Ex. gik taat i Belgien, og Belgien nu kun havde paataget sig at indestaa med 25,000 Frcs. pr. Brev, saa er det givet, at efter Konventionen kunde da den danske Regjering ikke gjøre Krav paa et større Beløb end 25,000 Frcs. hos den belgiske Regjering og maatte altsaa i saa Tilfælde, da den jo havde modtaget Præmien af Afsenderen til Sikkerhed for hele Forsendelsen, komme selv til at bære dette Tab af 75,000. Hvis der derfor ikke er fket noget Saadant fra det danske Postvæsens Side, tror jeg, at det var meget at anbefale, at der dels blev bestemt en Maximumrisiko, som Postvæsenet her vil løbe, dels, at man skaffede sig de behørigte Oplysninger om, hvorledes Forholdene ere i Udlandet; thi ogsaa derefter maatte naturligtvis Maximumbestemmelsen rette sig. Jeg veed ikke, hvorledes det forholder sig, men jeg har dog troet at maatte henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg veed ikke, om det er dertil, Ministeren har sigtet, naar han har sagt, at man ikke har benyttet den givne Anledning til at faae saadanne Forhold med Udlandet ordnede. Smidlerit ligger det ganske vist efter Ministerens Udtalelser sidst nærmere at antage, at det sigter i en anden Retning, idet han nemlig forrige Gang sagde til Ordføreren for Mindretallet, at denne havde glemt, at efter Postloven af 1871 § 29 havde Sn-